

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

A REKLÁMHERCEG

REGÉNY

IRTA
NAGY KÁROLY

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5557-89-7 (online)
MEK-15118

I.

- Herceg, hét óra!

A hang hidegen, ellentmondást nem tűrően csengett a koratavaszi reggelben. Az uccán teherautó dübörgött és megrezegtette az ablakokat. A legnagyobb erőfeszítés ellenére is fel kellett ébredni.

Dimitrij Nikolajevics Galitin herceg megmozdult. Kicsit nyújtózott, aztán még néhány másodpercre elernyesztette testét. Az álom és ébredés mesgyéjén eszébe villant, hogy egész életében mindig ilyen hidegen és ellentmondást nem tűrően keltették fel. Szentpétervári reggelek víziói suhantak el előtte, mikor komornyikja megállt az ágy lábánál, karján feszesen és előkelően tartotta a lovaglóruhát és könnyörtelenül mondta:

- Herceg, hét óra!

Hét óra van herceg, tessék felkelni, felöltözni, felhajtani a teát és a szokásos két pohár vodkát, tessék lesietni az udvarra, ott már felnyergelve vár Szultána, a gyönyörű lipicai kanca. Tessék kilovagolni, mert az Atyuska, minden oroszok cárja őfelségének csak karcsú és kisportolt testőrgárda tisztekre van szüksége.

Hét óra van, herceg, tessék felkelni. A háború már negyedik éve tart, lám a testőrgárda nagy részének is ki kellett jönni a frontra, kedves, csillogó, aranyújtásos fehér egyenruhák otthon porosodnak a szekrényben, a Romanowsky ulicai palotában. Itt tányérsapkák vannak és hosszú szuronyok, zárótűz és gránátnyomás, tessék tehát felkelni, megjött a parancsörtiszt és jelentést akar lenni minden áron, mert ő talpig katona és az unalomig konzekvens.

Hét óra, herceg, tessék felkelni, kitört a forradalom otthon, szent Oroszországban, a Romanowsky ulicai palotában Trockij Davidowics Leó elvtárs lakik és az Atyuska, minden Oroszok Cárja, valahol, valami pajtában kuporog zsupszalmán, tizenkét puska sortűzének előérzetében.

Ezeket a reggeli köszöntőket hallotta Dimitrij Nikolajevics Galitin herceg az álom és az ébredés mesgyéjén, ez a mostani felkeltés is úgy kezdődött, mint rendesen.

De nem így folytatódott.

- Hét óra, herceg! Keljen fel, a fene essen a dolgába! Itt akar henyélni egész nap talán? Négyhónapi házbéremmel tartozik már! Mit gondol tulajdonképpen, lopom én a pénzt? Keljen fel és menni munkát keresni!.. Herceg! Jó vicc. Inkább szabósegéd volna, de fizetne! Keljen már fel, hallja és ha estére nem hoz pénzt, kirúgom, hogy a nyakát töri!

Itt lehetetlen volt tovább szövögetni a múlt vízióit. A herceg feltápáskodott az ágyon.

- Mrs. Marwyn, ön rosszul itéli meg a helyzetet!

Mrs. Marwyn jól megtermett, tenyeres-talpas öreg hölgy volt. Ha haragudott, a hangja rikácsolóvá vált. És mindig haragudott. Most széles csípőire rakta a kezét és ráripakodott a hercegre.

- Én itélem meg rosszul a helyzetet, mi? Talán el legyek ragadtatva magától? Talán bukfenčekem örömben, hogy hat hónapja ingyen lakik nálam?

Galitin herceg felsóhajtott.

- Mrs. Marwyn, az ön modora egyenesen elviselhetetlen. Az emlékező tehetsége viszont túlságosan rövid. Elfelejtí talán, hogy mikor néha-néha nem tudtam fizetni, maga eladta a legszebb ruháimat? Legalább háromszor annyit kapott érte, mint amennyivel valójában

tartoztam. Ami a bukfacezést illeti, szívesen végignézem. Szeretem az artistamutatványokat, különösen, ha élemedett korú hölgyek gyakorolják. Nagyon örülnék, ha nem gorombáskodna velem, önök, *egyszerűbb emberek* - hogy úgy mondjam, kissé szabadszájúak. És különben is, dögölj meg, Mrs. Marwyn!

Mrs. Marwyn arca vöröseskékben játszott, amíg a herceg szónoklatát hallgatta. Többször közbe akart szólni élesen és visszautasítóan a váratlan csattanó azonban megfosztotta minden lelkierejétől, megfordult, kirohant a kopott, rozoga bútorzatú szobából és úgy bevágta az ajtót, hogy csak úgy durrant.

A herceg, amint magára maradt, kimászott az ágyból és hozzálátott az öltözködéshez. Megmosakodott, nagy gonddal fésülte meg gesztenyebarna, a halántékon már őszülő haját és felöltötte kitünően szabott, de kissé már kopott ruháját.

- Az öregasszonynak alapjában véve igaza van - mondta félhangosan. - Sajnos azonban nem áll módomban hosszasan vitatkozni vele. Az illet le kell taglózni. Nevetséges! Ha pénzem lenne, fizetnék és ha pénzem lesz, fizetni fogok neki. De mikor lesz pénzem?

Megigazította nyakkendőjét, belenézett a tükörbe és felsóhajtott. Szeméből egyszerre eltűnt a vidám csillogás. Szája szegletén keserű ránc jelent meg. Kicsit vontatott léptekkel, nem sok meggyőződéssel kilépett az ajtón, hogy mint hónapok óta minden nap, elinduljon ebben a szörnyű nagy Londonban egy egészen kicsi darab kenyér után...

II.

Anne Robeson szétnézett a „Labora” Munkaközvetítő Iroda külső helyiségében, aztán a szorgalmasan gépelő kisasszonyhoz fordult.

- Mrs. Curtys bent van?

És fejével a „Főnök” feliratú ajtó felé intett.

- Bent van, Miss Robeson, de van nála valaki.

- Ügyfél?

- Ügyfél.

- Akkor megvárom, míg végez.

Leült a helyiség sarkában álló kerek kis asztalhoz és cigarettára gyújtott. Kezébe vette az asztalon fekvő képes folyóiratot és szórakozottan lapozgatott benne.

Anne Robeson nagyon csinos, nagyon szőke és nagyon okos lány volt. Hat éve, tizennyolc éves kora óta maga kereste meg a kenyerét. Ehhez mérten öntudatos és határozott jellem volt, sokat sportolt, keveset flörtölt, pompás alakján szép és ízléses ruhák feszültek, szóval Anne Robeson minden tekintetben hibátlan, modern lány volt.

Illetve, minthogy senki sem hiba nélkül való, hiszen gyarló emberek vagyunk, be kell vallani, hogy Anne-nak is volt hibája. Minden modernségre mellett is romantikus lélek volt és elpusztíthatatlan hittel várta a mesebeli herceget.

Az álomherceget, aki majd eljön egyszer, meglátja őt, hóna alá csapja aranykoronáját, összeüti a sarkantyúját és szerelemtől elfulladva, de nagyon tiszteletteljes hangon megkéri a kezét, hogy elvigye magával abba a csodálatos világba, amelybe mindig vágyott.

Anne Robeson kissé szégyelte ezt a romantikus ábrándozását, de nem tudta legyőzni magában és várt bizakodva és néha kissé boldogtalanul az álomhercegre, aki nem akart megjelenni.

Elgondolkozva forgatta a képeslapokat és cigarettája kék füstjébe bámult. Ekkor kinyílt a főnöki iroda ajtaja és kilépett rajta egy hölgy, Mrs. Curtys, a vállalat tulajdonosa. Nyomában magas, szélesvállú, nagyon szimpatikus arcú férfi lépkedett. Kicsit kopott, de feltűnően jószabású sötétkék ruhát hordott, harmincnyolc-negyven éves lehetett, halántéka már őszült, járása azonban könnyed és ruganyos volt, mint egy fiatal atlétának a cambridgei egyetem diákjai közül.

- Köszönöm, asszonyom! - mondta Mrs. Curtys-nek és a mozdulatban, ahogy kezét nyújtott, volt valami utánozhatatlanul finom és arisztokratikus.

Könnyedén meghajolt és kisietett az irodából.

- Jó napot, Miss Robeson! - mondta a főnöknő és melegen megrázta Anne kezét. - Mi szél hozta ide? Csak nem állást keres?

- De igen, drágám - felelte Anne. - Kicsit únom már a Brown-féle ügyvédi irodát. Brown kizárólag betörőket és rablógyilkosokat véd és én egészen elvadulok köztük. Azért jöttem, hogy vegyen előjegyzésbe. Ha lesz valami rendes dolog, gondoljon rám!

- Rendben van, kislányom, számíthat rá... Milyen állást szeretne?

- Legszívesebben titkárnő lennék valami rendes, privát ember mellett. De lehetőleg érdekes ember legyen. Amióta csak élek, élményekre vadászom, de sajnós, sosem volt részem ilyenben. Egyébként, mondja Mrs. Curtys, ki volt az az úr, aki most ment el?

- Csinos ember, ugye?

- Nagyon. És van benne valami nagyon előkelő vonás.

- Meghiszem azt. Az illető, herceg.

Anne egyszerre elgyengült.

- Herceg? Valóságos herceg?

- Igen. Dimitrij Nikolajevics Galitin. Orosz emigráns.

- Nagyszerűt - felelte Anne csillogó szemmel. - Talán titkárnőt keres? Látja, ez igazán nekem való dolog volna!

Mrs. Curtys úgy elkezdett nevetni, hogy le kellett ülnie. Szemét törülgetve mondta:

- Na ezt jól kiválasztotta, kedvesem. A herceg olyan szegény, mint a templom egere. Most is én szereztem neki egy hetes alkalmi munkát. Azt hiszem, ez az egy ruhája van, amit rajta látott.

Anne elborult arccal hallgatta.

- Szegény, a háború befejezése óta járja a világot. Eleinte családi ékszereiből élt, mikor az utolsó gyűrűjét is eladta, hozzám jött. Azóta mindig én szerezek neki munkát. Pedig kitűnő ember. Tizenhét éves korában már a fronton volt, mint cári gárdatiszt. Hat nyelven beszél, de a viszonyok...

Anne arca nagyon sápadt volt. A bőbeszédű előadást szórakozottan és némán hallgatta.

- De mi a baja, Miss Robeson? Miért olyan sápadt?

- Semmi, semmi, Mrs. Curtys... de most el kell mennem. Magányra van szükségem. Majd a hét végén felnézek.

- Dehát mi baja van, az Istenért!

- Mondom, semmi. Legfeljebb az, hogy most összedőlt bennem egy légvár, amit egy masamód-lány naivitásával évek óta felépítettem.

Kezet nyújtott Mrs. Curtysnek és sietve ment ki az irodából.

*

Amíg a földalatti villamos Mr. Brown irodája felé vitte, átgondolta az esetet.

Alapjában véve nevetséges, hogy ennyire hat rám ez a dolog - gondolta. - Az egész ábrándkergetés számárság volt. Csak nem gondoltam komolyan, hogy egyszer... na!

Egyébként, úgy látszik, még sem ringattam magam képtelen illúziókba, hiszen a herceg valóban eljött...

Igen, eljött, csak egy kis hibája van. Nincs koronája és sarkantyúja, nem jött értem aranybatáron és minden, csak éppen nem mesebeli. Szegényebb és elhagyatottabb, mint én. Bele kell törödni, hogy a huszadik század álomhercege kopott ruhában jár és nincs mit ennie!

Egyszerre felderült az arca.

- Bele kell nyugodni? - gondolta. - Nem, sosem voltam olyan természetű, hogy símán belenyugodjam, ha valami nem sikerül. Igazi, mai, modern lány vagyok. *Ha egy modern leány*

mesebeli herceget akar magának, akkor csinálja meg, formálja ki, a saját számára. A herceg megvan. Szép, finom, remek férfi. Én majd mesebelivé teszem... és akkor majd eljön értem... és elvisz...

Vannak emberek, akiknek azért sikerül minden az életben, mert mindig a pillanat hatása alatt cselekednek. Ilyen ember volt Anne Robeson is.

Mikor délután két órakor befejezte a Brown-féle ügyvédi irodában a Miller contra Stanley-ügy aktájának gépelését, lesietett egy közeli kis étterembe és ebédet rendelt.

Amíg evett, lázasan gondolkozott. Kalandos természete, melyet az évek óta tartó irodai élet sem tudott kiölni belőle, most teljes mértékben felszínre jutott megint.

A férfi tetszett neki. Talán tulságosan is, amint aggódva megállapította. Ilyen körülmények között azonban nem kezdhet vele semmit. A mesebeli herceg fogalma ma már a múlté. Mesevilág. Ma másként festenek az álomhercegek.

Tehát?

Felállt, begombolta testhez símuló sportkabátját és gyors léptekkel elindult.

Határozott.

- Lehet, hogy számárságot csinállok. Ki tudja, hogy ez az ember nem valami züllött alak-e? Hátha könnyelmű és állhatatlan. Parkettáncos figura. Ember csinállok belőle és akkor itthagyt.

Vállat vont.

- De az is lehet, hogy nem fogadja el a segítségemet. Herceg. És férfi. Legalább is úgy láttam, hogy még mindig tetőtől-talpig úr. Büszke ember. Meg aztán nekem nem illik, hogy... Elvégre fiatal lány vagyok, aki...

Céltalanul ment az uccán. A Trafalgar street-en egyszerre felkapta a fejét.

Egy újonnan épült hatalmas szálloda előtt állt. Az épület homlokzatán óriási, aranyszínűre festett oroszlán díszelgett. Alatta arany betűkkel:

HOTEL LION D'OR

- A herceget mindenesetre el kell indítani - gondolta, - vissza kell vinni a nappalok környezetébe és ezzel visszaadni az önbizalmát...

Ebben a pillanatban megszólalt mögötte egy érdes férfihang:

- Na, kicsi Anne, úgy-e rendes apróság ez a szálloda?

Anne megfordult. Jól táplált, mosolygó, harcsabajuszú úr állt előtte.

- Jó napot, Mr. Humprey! A szálloda csakugyan szép, de miért olyan büszke erre?

- Igen egyszerű a magyarázat. Azért, mert az enyém.

- A magáé?

Anne agyán átvillant a megváltó gondolat. Az ötlet, amelyen egész nap törte a fejét.

- Bizony, kedves Anne. Azt hiszem, jól fektettem be a pénzemet.

Mr. Humprey, Anne apjának régi barátja volt Dúsgazdag ember. Üzletben, pénzben nem ismert tréfát. Anne hirtelen karon fogta.

- Mikor nyitja meg a szállodát?

- A jövő hét végén.

- Szeretnék magával beszélni!

- Tessék! Fáradjon be az irodámba.

Kényelmesen elhelyezkedtek a nagy bőr-karosszékekben és Anne beszélni kezdett.

- A szállodavezetéshez szakértelem kell. Ez önben megvan, Mr. Humprey. Ez azonban nem elég.

- Mi kell még? - kérdezte az igazgató csodálkozva.

- Reklám.

- De drágám, van fogalma magának arról, hogy én mennyit hirdetek?

Anne legyintett.

- Hirdetés? Fontos, de nem minden. A hirdetés legfőljebb idehozza a vendégeket. De mi tartja itt őket?

- Pontos kiszolgálás, azután...

- Ez semmi. Azt másutt is megkapják.

- Hanem?

- Idefigyeljen, Mr. Humprey. Adok magának egy jó tippet. Meg kell azonban ígélnie, hogy a legszigorúbban köztünk marad...

- Ez természetes.

- Hát akkor...

Anne közelhajolt a direktorhoz. Meggyőző hangon beszélt vagy egy félóráig. Humprey először idegenkedve hallgatta, végre azonban földerült az arca.

- Nem rossz! - mondta. - Van errevaló embere?

- Van. Ideírom a nevét. A címét megtudhatja a Labor munkaközvetítő irodában.

- Megcsinálom a dolgot. Köszönöm a tanácsot.

- Nincs mit, Mr. Humprey. Viszontlátásra.

III.

Harmadnap reggel levelet hozott a posta Galitin herceg számára. A levelet a híres új londoni szálloda, a Hotel Lion D'Or papírjára írták, röviden, udvariasan, de határozott hangon.

„Kegyelmes Uram! Felkérem, hogy engem a legrövidebb időn belül hotelemben felkeresni szíveskedjék. Megkülönböztetett tisztelettel

Humprey igazgató”

A herceget az első pillanatban dühbe hozta a levél. Ki az a Humprey igazgató, aki őt ilyen röviden és tömören magához rendeli? Aztán végignézett egyetlen sötétkék ruháján és eszébe jutott, hogy neki már jóideje nincs joga ilyen dolgok miatt dühbe jönni. És hátha...

Kikefélte a kalapját és elindult a Hotel Lion D'Or felé.

A Hotel Lion D'Or homlokzatán óriási arany oroszlán díszelgett. A herceg pár pillanatig mereven nézte az ugrásra készülő fenevadat, aztán belépett a szállodába.

- Kit jelentsek be? - kérdezte a boy, akinél az igazgató után érdeklődött.

A herceg kopott levéltárcájából kis névjegyet vett elő. A boy egy pillantást vetett a névjegyre és gyors mozdulattal lekapta a sapkáját.

Az igazgató figyelmesen vizsgálta a névjegyet.

<p><i>herceg Dimitrij Nikolajevics Galitin</i> a volt cári testőrgárda hadnagya</p>

Hasonló figyelemmel nézett végig a herceg szálás alakján.

- Foglaljon helyet, herceg, tessék cigaretta! Lesz olyan kedves és válaszol néhány kérdésemre?

- Tessék!

- Ön hm... valódi herceg?

- Hogyne, megvannak az irataim.

- Mióta él Londonban?

- Hat éve.

- Azelőtt?

- Mindenfelé. Idegenvezető, Waggon lits pincér és olasz tolmács voltam Párisban, múzeumi őr Velencében, úszómester Nizzában, filmstatiszta Berlinben, steward egy személyszállító hajón és még sok minden...

- Szép! Amint látom, minden volt eddig, csak épp herceg nem!

- Úgy van. Herceg akkor voltam utoljára, mikor a Cseka Leningrádban in contumaciam halálraítélt. Azzal a csekélységgel, hogy nem voltam jelen, nem sokat törődtek. Náluk fő az illúzió.

- Hát látja, herceg, nálunk is. Azért kérettem ide. Amint tudja, ezt a hotelt most nyitottuk meg.

- Igen.

- A közönségnek vonzerő kell. Különböző attrakciók. Ilyen attrakciónak szántam önt.

- Engem?

- Igen. A közönség, bármilyen demokratikus elvet is valljon, szívesen lakik egy fedél alatt egy valódi herceggel. Az orosz hercegek ugyan nagyon elszaporodtak az utóbbi időben, de ha az illető gazdag is, akkor mindjárt érdekes és vonzó lesz...

A herceg elmosolyodott.

- Gazdag? Ön zavarba hoz, direktor úr!

- Pardon! Ép az előbb mondtam, hogy az egész dolog csak illúzió kérdése. Ön beköltözik a szállóba, megállapodásunkhoz mérten fényűzően fog élni, elegánsan fog öltözködni és a közönségnek ez elég lesz.

A herceg zavartan köszörülte a torkát.

- Igen, igen... hm... csak hogy ami az elegáns öltözködést illeti... be kell vallanom, hogy...

- Tudom - vágott közbe Humprey. - A szálloda csináltat önnek ruhákat. Ön abban fog járni. Természetesen ezek a ruhák a szálloda tulajdonába tartoznak. Ön használhatja, de a szerződés lejártakor vissza kell szolgáltatnia.

A herceg elpirult és nyelt egyet. A feltolakodó választ nyelte vissza. Az igazgató zavartalanul folytatta.

- Egy hónapig venném igénybe idejét. Lakást, teljes ellátást és heti tizenöt fontot fizetünk. Minden reprezentatív kiadását megtérítjük. Egy szobapincér állandóan rendelkezésére áll. Lehetőleg ne ismerkedjék, legyen hideg és megközelíthetetlen, de ha kell, legyen kedves, mert a népszerűség se kutya! Vállalkozik a dologra?

A herceg egy pillanatig gondolkozott. Aztán háziasszonyára, Mrs. Marwyn-re gondolt és bólintott.

- Vállalkozom! - mondta.

- Helyes. Erre a címre menjen fel és csináltasson néhány ruhát. Frakkról és szmokingról ne feledkezzék meg. A számlát küldjék ide! Köszönöm, hogy eljött, herceg, parancsoljon: tíz font előleg és kérem, hogy egy hét múlva, tehát kedden délben két bőrönddel, amelyet a címre elküldök és taxin érkezzék meg.

A herceg felállt.

- Mondja direktor úr, miért kell ehhez önnek egy valódi herceg? Ezt a szerepet bárki eljátszhatná.

- Eljátszhatná, igen. Éppen ez a baj. Nekem nem színészi produkcióra van szükségem, hanem valódi előkelőségre. Erre születni kell uram.

- Még egyet - mondta a herceg, - honnan tudta Ön, hogy a világon vagyok?

- Egy ismerősömtől. Az adta különben a tanácsot is az egész dologra vonatkozóan. Nem az én ötletem, de azért kitűnő ötlet.

- Egy ismerőse?... Ő tehát engem is ismer?

- Valószínűleg.

- Szabad tudnom, ki az illető?

- Sajnos, nem áll módomban megmondani. Kifejezetten megkért, hogy semmi felvilágosítást ne adjak róla.

- Különös - mondta a herceg. - Tudtommal nagyon kevés ismerősöm van. Jóakaróm pedig egyáltalán nincs.

- Úgy látszik, egy mégis van.

- Lehet. Hát akkor a viszontlátásra, direktor úr. Egy hét múlva megérkezem.

- Legyen szerencsém, herceg! Gondoskodni fogok róla, hogy hotelemben minden kényelmet megtaláljon.

Mosolyogva szorított kezét. A herceg egyenesen hazament és előkiabálta háziasszonyát.

- Mrs. Marwyn - mondta - legyen erős! Egy hét múlva elköltözöm magától.

Mrs. Marwyn összekulcsolt kézzel pillantott a mennyezetre.

- A jó Isten mégis csak szeret engem! - mondta.

IV.

- Jónapot, Miss Robeson!

Anne Robeson abbahagyta a gépelést és az ajtó felé pillantott. Az ajtóban magas, kerekkepű, kövérkés férfi állt, mosolygós, jóságos szemekkel, válla borzasztó széles volt, öklei ijesztően nagyok. Nagyon megfontolt, nyugodt léptekkel jött Anne felé, nagy ártatlan gyerekarcán verőfényes mosoly ült.

Anne örömmel fogadta.

- Jó napot, Mr. Wright! Az ügyvéd úr még nem jött meg a törvényszékről. Megvárja?

- Ha nem veszi tolakodásnak Miss Robeson, megvárnám - mondta Wright szerényen.

- Foglaljon helyet. Mi ujság magánál? Van valami üzlet?

- Óh, csak egész szerény dolog. Ez a London helyes városka, de nincs az embernek tere. Nagyon sokat kell szaladgálni, ha az ember tisztességesen meg akarja keresni a kenyerét. Haj, haj! Amerikában mégis csak más volt!...

- Miért jött el akkor?

- Volt egy kis kellemetlenségem. Az esküdtek egy pár apróság miatt bűnösnek mondtak ki. Mire magamhoz tértem a meglepetéstől, már a Sing-Singben voltam.

- Kellemetlen!

- Nagyon. És az amerikaiak szörnyen konzekvens emberek. Mindenáron ragaszkodtak hozzá, hogy töltsen ki a büntetésemet, ehhez pedig semmi kedvem nem volt.

- Hát mennyire ítélték?

- Százhetvenöt évre.

Anne elismerően bólintott.

- Szép teljesítmény. Hát mit csinált voltaképen?

- Hát tudja Miss Anne, az úgy volt, hogy az a gang, amelyiknek én voltam a feje, összeveszett valami csekélységen a konkurens bandával. Valami szeszszállítmányról volt szó és az elszámolás nem stimmel. A gazemberek meghamisították a főkönyvet. Szó szót követett, egy kicsit hajbakaptunk és mikor vége volt a nézeteltérésnek, tizenöt halott feküdt a földön. Ez volt az egész.

Jóságosan mosolygott. Nagy gyerekszemai csillogtak a jókedvtől és elégedettségtől.

- Így aztán meg kellett lógnom - folytatta. - Áttettem a székhelyemet ide, Londonba. Itteni szereplésemről már tud Miss Anne, hiszen az ügyvéd úr volt mindig a védőm.

- Azt hiszem, meg lehet vele elégedve?

- Hogyne, kérem, nagyon. Remek ember Mr. Brown. Nem mondom, az a két bankrablás egyszerű dolog volt, simán ment az ügy, de ahogy abból a gyermekrablásból kihúzott, az csodálatos teljesítmény volt. Megettem már kenyerem javát, sok felnőttet és sok gyermeket raboltam el életemben, de ilyen ügyetlen még nem voltam. És az a drága doktor úr mégis ki tudott menteni a slamasztikából.

- Jónapot, öreg kidnepper!

Mr. Brown, az ügyvéd állt az ajtóban. Letette kalapját, aktatáskáját és melegen keztrázott ügyfelével. Közben eszébe jutott, hogy tíz perccel ezelőtt ugyanezzel a kézzel szorította meg a Legfőbb Törvényszék elnökének a kezét. - Kicsit változatos az élet! - gondolta.

Mr. Wright és az ügyvéd aztán bementek a belső irodába. Több mint egy órát tárgyaltak. Mikor Wright kijött, Anne így szólt hozzá:

- Kedves Mr. Wright, szeretném, ha elintézne nekem valamit.
- Boldoggá tesz, Miss Robeson. Valami kis szivesség? Magának mindent.
- Igen, egy szivességre kérem.
- Szakmámba vágó dolog?
- Természetesen. De előre is mondhatom, nem lehet rajta keresni.
- De Miss Anne, nem vagyok én olyan anyagias természetű! Ha valami szép munka van, elvégzem úri passzióból is, l'art pour l'art, ahogy a francia mondja.
- Hát akkor legyen szives és teázzon velem ma délután a Clotilde cukrászdában.
- Ott leszek, Miss Anne!

*

- Hát megértettük egymást, Mr. Wright?
- Tökéletesen, Miss Robeson. Elintézem a dolgot.
- És bízhatom a diszkréciójában?
- Százszázalékig. Híres vagyok a diszkréciómról. Egyszer Csikágóban a rendőrség tizenkét napig kért, mondjam meg, hogy ki rabolta el Madge Worth-t, a híres milliárdoslányt és mégsem voltam hajlandó elárulni, hiába könyörögtek.
- És tudta?
- Tudtam.
- Hát ki rabolta el?
- Én.

Anne szétnyomta cigarettáját a hamutartóban.

- Amint mondtam, Mr. Wright, csak finoman! Egy hajszála sem görbülhet meg, mert akkor összeveszünk.
- Legyen nyugodt, Miss Anne! Kiváló céget választott. Biztos vagyok benne, hogy mindig nálam fog dolgoztatni.

*

- Az ott a herceg!

Két hölgy dugta össze a fejét és nézett érdeklődve a Hotel Lion D'Or éttermének egyik asztala felé.

Dimitrij Nikolajevics Galitin herceg most érkezett. Ahol végigment az asztalok között, a vendégek elhallgattak és jelentős pillantásokat vetettek egymásra. Az angolokból még nem halt ki a romantikus hajlandóság. Egy emigráns orosz herceg, aki állítólag negyvenhárom forradalmárt lőtt le a cár védelmében és aki hír szerint olyan mérhetetlenül gazdag, az igazán érdekes ember, nem is beszélve arról, hogy mint férfi is gyönyörű.

Az egyik asztalnál Anne Robeson ült és elégedetten nézte, amint a herceg pompás szabású szmokingja zsebéből arany cigarettatárcát (a hotel tulajdona) húz elő és rágyújt egy valódi egyiptomira. A leánynak felderült az arca, mikor a főpincér, nagy pincéri segédlettel felbontotta a második üveg francia pezsgőt és töltött a herceg előtt álló karcsú kristálypohárba.

- *Az álmok hercege kialakul!* - gondolta és ha nem félt attól, hogy feltűnést kelt, megveregette volna a saját vállát.

Vacsora után a herceg két fontot tett borralalóul az asztalra, felállt, megbiccentette a fejét és senkire sem nézve, a rátűző pillantások keresztüzében, zavartalanul, hidegen és megközelíthetetlenül távozott.

*

A második emeleten kilépett a liftből. Végigsietett a folyosón és kicsit rosszkedvűen vette elő a kulcsát, szobájának ajtaja előtt.

- Szép, szép ez a hercegi életmód - gondolta - de én már egy kicsit elszoktam tőle. Szívesen dolgoznék valamit. Nem mondom, hogy túlzottan lelkesednék a kötörésért, vagy zsákhordásért, de valami kevésbé megerőltető munkát nem vetnék meg. Túlágosan eseménytelen az életem!

Kinyitotta az ajtót és belépett a szobába. Keze tétovázva nyúlt a villanykapcsoló után. Egyszerre kellemetlen érzés fogta el a sötétben. Arra gondolt, hogy nincs egyedül.

- Sok pezsgőt ittam! - állapította meg, de ekkor valaki elkapta kinyújtott kezét.

A herceg hátralépett. Szabadon maradt kezével védekezően ütött a levegőbe és kiáltani akart, de egy, a torkára fonódó kéz megakadályozta benne.

Hűvösérintésű kendőt érzett az arcán és kellemetlenül édeskés illatot szívott be.

- Kloroform! - gondolta, mielőtt elvesztette az eszméletét.

V.

London News, rendkívüli kiadás!

Elrabolták Dimitrij Nikolajevics Galitin herceget!

A Londonban tartózkodó dúsgazdag orosz mágnás rejtélyes eltűnése!

„Érthetetlen és különös eset tartja izgalomban a Scotland Yard-et. A Londonban tartózkodó Galitin herceget ismeretlen tettesek elrabolták. A herceg a Trafalgar street-i új nagy szállodában, a Hotel Lion D’Or-ban lakott, egy második emeleti pazar lakosztályban. Nem érintkezett senkivel, esténként a közös étteremben vacsorázott.

Így történt tegnap este is. A herceg fél egy órakor hagyta el az éttermet, hogy nyugovóra térjen. Amióta a liftből kilépett, senki nem látta.

A szobában küzdelem nyomai látszanak és kloroformszag terjeng. A herceg szolgálatára beosztott szobapincér azt vallja, hogy egy óra előtt a lakosztály fürdőszobájában tartózkodott, hogy a herceg fürdőjét előkészítse. Mikor egy órakor ki akart jönni, meglepődve vette észre, hogy az ajtót rázárta valaki. Hosszas dörömbölés után, a liftboy eresztette ki. A herceg akkorra eltűnt.”

A többi lap is hosszasan foglalkozott a rejtélyes esettel. A rendőrség egyetlen használható nyomot sem talált, amelyen elindulhatott volna. Az emberrablást kiváló szakemberek követhették el, akik gondosan megfontolták minden lépésüket.

A közkedvelt vicclap első oldalán, nagy betűkkel hirdette.

„Elrabolták a Galitin bébit!”

*

Késő este volt, amikor a herceg felébredt súlyos, kábult álmából. Szédült, sajgott a feje és fogalma sem volt róla, hol van?

A szobát, amelynek díványán feküdt, sohasem látta. Megpróbált felemelkedni, de kóválygó fejjel roskadt vissza.

Azt, hogy a keskeny, hosszú szoba egyetlen ablakán vasrács van, fekvő helyzetében is megállapíthatta és ez a tény komoly aggodalommal töltötte el. Egyszerre eszébe jutott a szobájában lefolyt küzdelem, a kloroformos kendő és most már körülbelül tisztában is volt vele, hogy mi történt.

- Kétségkívül elraboltak! - mondta.

Órájára pillantott. Fél tíz volt.

- Miután odakint sötét van, tehát csak esti fél tíz lehet! - gondolta. - Majdnem huszonnégy órát aludtam. Most aztán igazán szeretném tudni, micsoda buta tréfa ez?

Nagy erőfeszítéssel felült a díványon.

- Hé, valaki! - kiáltotta.

Semmi válasz.

- Hé, halló! Nincs itt senki?

Pár pillanat múlva lépéseket hallott. Csakhamar kinyílt az ajtó és magas, szélesvállú, kerekarcú és mosolygósszemű férfi lépett a szobába.

- Á, felébredt hercegséged? Ugyancsak kialudta magát. Parancsol valamit netán?

- Hogy parancsolok-e netán? Ez a legnagyobb szemtelenség! Nem gondolja, hogy érdekel kissé, vajjon mi értelme van ennek az egész dolognak?

- Milyen dolognak, kérem?

- Ej, az ördögbe! Hát annak, hogy idehoztak!

- Ó, annak kizárólag anyagi természetű okai vannak.

- Mit ért ez alatt?

- Hát amit már ilyenkor szokás! Igen egyszerű lefolyású betegség ez az öné. A herceget el-rabolják, a herceg fizet, a herceget szabadonbocsátják.

A herceg elnevette magát.

- Öregem - mondta - attól tartok, hogy ennél a betegségnél komplikációk fognak fellépni. Nekem ugyanis nincs egy vasam sem!

Most a másik mosolyodott el. Jóságos tekintetű gyerekszemű szeretettel futtatta végig a hercegen. Aztán széket vett és leült a dívány mellé.

- Önnek kiváló humora van, herceg! Csak nem gondolja komolyan, hogy hiszek Önnek?

- Pedig elhiheti. Szegény vagyok, mint a templom egere.

- Na na! Azt hiszem, sok egér cserélne Önnel pénztárcát.

A herceg lemondóan legyintett.

- Hiába vitatkozom magával! Egyébiránt, miután feltételezem, hogy a zsebemben lévő cigarettatárcát örökbefogadta, kínáljon meg egy cigarettával.

- Tessék, parancsoljon.

Udvariisan tüzet adott a hercegnek, aztán szárazon mondta:

- A tárca különben a zsebében van.

A herceg gyors mozdulattal nyúlt a zsebébe és előhúzta az arany cigarettatárcát. Kényszerházigazdája gúnyos mosollyal jegyezte meg:

- Az embernek elszorul a szíve ennyi nyomor láttára. Még egy pár vacak gyémántot sem tud belerakadni ebbe az alig kétszázgrammos arany cigarettatárcába!

- Ha erre a tárcára alapítja a gazdagságomat...

- Nem, nem erre! Egész London az ön mesés vagyonáról beszél. Aranyrúdak, cári ékszerek... megmentettünk, amit lehetett, ugye? Hehehe...

A herceg dühbegurult, de a másik nem hagyta szóhoz jutni.

- A váltságdíj különben olyan szerény, hogy nem is érdemes ennyire alkudozni előre. Potom húszezer fontról van szó.

A hercegnek torkán akadt a cigarettafüst.

- Húszezer font? - mondta. - Maga megőrült, barátom!

- Dehogyan örültem meg!

- De értse meg, hogy nekem nincs pénzem!
- Jó nekem a csekk is. Nem vagyok válogatós.
- Ne legyen már ilyen konok, az ördög vigye el magát! Higgye el, hogy az egész vagyonom nem több hús fontnál.
- Abból él fényűzően a Hotel Lion D'Orban?
- A hotelnek én csak reklámja vagyok Fizetést kapok érte.
- Szép mese, de csak tizenkét éven aluliak tudnák értékelni.

Galitin herceg dühöngve ugrott fel.

- Hallja, most gyorsan hagyjon magamra, mert agyonverem!

A másik felállt.

- Ön túlságosan heves, hercegem.
- Nézze Mr... őőő...
- Wright a nevem Én vagyok a szimpatikus Wright!
- Nézze Mr. Wright, ennek a vitának nincs semmi értelme!
- Legszívesebben én is befejezném már! Adja ide a csekket!
- A húszezerről?
- A húszezerről.
- Mars ki!

Wright vállat vont.

- Ahogy gondolja! Holnap ismét meglátogatom, ha nincs ellene kifogása. A viszontlátásra!

Meghajolt és nyugodt, ráérős léptekkel elhagyta a szobát.

A herceg pedig fogcsikorgatva dőlt vissza a díványra.

*

- Tehát már beszélt vele?
- Hogyne, Miss Robeson, igen élvezetes beszélgetést folytattunk.
- Nagyon dühös?
- Nagyon.
- Szegénykém! No de hát a boldogságért szenvedni kell!
- Pardon, Miss Anne, szerény véleményem az, hogy a herceg e pillanatban az ön boldogságáért szenved.
- Téved. Én vagyok az egyetlen nő, aki boldoggá tudnám tenni. Tehát a sajátjáért is... mert... szeretem...

Kis szünet után hozzátette.

- És boldoggá is teszem, akárhogy tiltakozik is ellene. Különben hogyan csinálta a dolgot, Mr. Wright?
- Kloroform. Ez a legegyszerűbb. Aztán lógás a hátsó kijáraton. A szobapincérre rázártuk az ajtót.

- És a rendőrség?
- A nyomozás holtpontra jutott. Mire ráakadnának a helyes nyomra, a herceg már otthon lesz.
- Igazán nagy hála kötelezett Mr. Wright.
- Szóra sem érdemes, Miss Anne! Most csak egyet szeretnék. Ha megmagyarázná, mire való ez az egész dolog.
- Egyszerű. Azt akartam, hogy a herceget ezentúl mindenki dúsgazdagnak tartsa. Meggyőződésem, hogy gazdag, vagy gazdagnak hitt ember könnyebben tud boldogulni. A másik ok még sokkal kézenfekvőbb. Nekem meg kell vele ismerkednem, mégpedig rendkívüli körülmények között és úgy, hogy egy kicsit le legyen nekem kötelezve. Tehát ki fogom szabadítani a maga karmai közül.
- Szép terv!
- Csak az aggaszt, hogy magának valami kellemetlensége lesz.
- Nekem nem... Sokkal nagyobb dolgokból is kivágtam már magam.

VI.

Galitin herceg rosszkedvűen nézett ki az alig három lépés szélességű mellékuccára. Azt már megfigyelte reggel óta, hogy az ucca cseppet sem forgalmas. Mióta odaállt az ablakhoz, mindössze egy kutya és egy öreg csavargó haladt el a ház mellett.

A herceg nem mert kiabálni, félt, hogy az elrablója meghallja. Csak úgy halkán szólította a csavargót, az azonban úgylátszik, süket volt, mert lassan továbbdöcögött.

A kutya viszont meghallotta a sziszegő hangot. Odanézett, megcsóválta a farkát és szívélyesen vakkantott kettőt, de a herceg ezzel nem ment semmire.

Éppen rágyújtott utolsó cigarettájára, mikor egy karcsú, szőke, nagyon csinos nőt pillantott meg.

A lány lassan jött a ház felé. A herceg sziszegett és fütyült, de a lány nem hallotta. A herceg ekkor kihajította az égő cigarettáját, egyenesen a szőke lány lábai elé.

A lány meglepődve kapta fel a fejét. Mikor meglátta a férfit, felderült az arca. A herceg ekkor intett neki, hogy várjon. Keresett egy papírszeletet, ceruzát vett elő és lázasan írta.

„Galitin herceg vagyok! Elraboltak. Értésítse a rendőrséget, hogy itt tartanak fogva!”

Galacsinná gyúrta a cédulát és kidobta az ablakon. A leány felvette és elolvasta. A herceg izgatottan figyelte. A leány zsebredugta a cédulát, kis noteszt vett elő, szintén írt néhány sort, a kitépett papírt rácsavarta egy kavicsra és felhajította.

A kavicsal bélelt papír kétszer a vasrácsba ütközött és visszahúllt, Harmadszorra azonban beesett a szobába.

A herceg remegő kézzel bontotta ki.

„Mindent tudok! Ebben az ügyben jöttem ide. Majd megmagyarázom a dolgot. A rendőrségre nem megyek, de legyen nyugodt. Félórán belül otthon lesz.

Anne Robeson”

*

Mr. Wright beszólította három segédjét.

- Na gyerekek, becsomagoltatok?

- Igen, főnök.

- Akkor indulhatunk! Jó lesz, ha most néhány hétre eltününk!

- Komolyan elutazunk? - kérdezte az egyik.

- Komolyan. Átrándulunk egy kicsit a kontinensre.

- De főnök, hát a herceggel mi lesz?

- A herceg itt marad.

- De akkor kiszabadul!

- Hogyne. Persze, hogy kiszabadul!

- És a pénz?

- Pénz nincs. Ezen az üzleten nem keresünk.

- Hát akkor mire való volt a...

Wright végigsímitott a homlokán és szórakozottan gyújtott egy cigarettára.

- Hát látjátok fiúk, ezt magam sem értem egészen. Mindenáron szívességet akartam tenni egy kislánynak. Hiába meresztetted a szemed, Bob, így van, ahogy mondom. Egy szőke leánynak, aki...

Nagy kezével lemondóan legyintett.

- Hagyjuk! Azt hiszem, öregszem. Egész életemben el tudtam kerülni, hogy érzelmi momentumok zavarják meg az üzleti számításaimat. És most mégis megtörtént...

- És érdemes volt legalább?

- Hogyne lett volna érdemes! De nem nekem, hanem a hercegnek. Vegyétek tudomásul, hogy vén hülye vagyok!

Kihívóan nézett társaira, hogy mer-e valaki ellentmondani? Nem mert senki.

*

A herceg türelmetlenül járkált a szobában. Végre megcsikordult az ajtó zárja és a szőke lány, mosolygó arccal belépett a szobába.

- Itt vagyok! - mondta egyszerűen.

A herceg csodálkozva nézte.

- Hogy tudott bejutni?

- Álkulccsal. Igazán egyszerű volt.

- Csodálatos lány maga!

- Cseppet sem. Oly kicsiség volt az egész, hogy négy-öt mondattal meg is tudom magyarázni. A nevemet már tudja. A Brown-féle ügyvédi irodában dolgozom évek óta. Brown híres bűnügyi védő. Annyi bűnöző fordult már meg nálunk, hogy igazán kiismerhettem őket. Kifejlődött bennem egy kis detektívérzék. A nyomozás szenvedélyem. Elhatároztam, hogy felkutatom magát. Egyik elrablója bejáratos hozzánk és elszólta magát. A többi már gyerekjáték volt.

- Nagyszerű!

- Egyébként közlöm magával, hogy Rjeburban van, London mellett egy kétemeletes villában. Barátaink, mint megállapítottam, az épület másik szárnyában vannak. Most pedig siessünk.

Lesurrantak a lépcsőn. A villától mintegy húsz méternyire állt a lány bérautója. Beültek.

- Nagyon hálás vagyok magának, Miss Robeson! - mondta a herceg. - Húszezer fontot takarított meg nekem. Éppen idejében jött, mert már arra gondoltam, hogy kifizetem.

A lány mosolyogva bólintott.

- Tudom - mondta.

Humprey igazgató elégedetten dörzsölte a kezét.

- Szenzációs! - kiáltotta. - Ilyen reklámja még nem volt londoni szállodának!

A herceg rosszalóan csóválta a fejét.

- Tehát ezt is reklámra akarja felhasználni.

- Természetes. Tisztelettel átnyújtok önnek száz fontot és megkérem, hogy nyilatkozzék az újságíróknak, akik odakint türelmetlenkednek.

- A száz fontot tisztelettel zsebrevágom, de nem nyilatkozom. Ha azonban ön akar, tessék. Mondjon el helyettem mindent, amit jónak lát.

- Kérem! Így is jó. Gyűjtsen szivarra és helyezze kényelembe magát. Csináljon úgy, mintha nagyon fáradt lenne.

Pár pillanat múlva az ujságírók és fényképészek betódultak az irodába. A herceg bágyadt kézmozdulattal üdvözölte őket és behunyta a szemét, az igazgató pedig beszélni kezdett.

- Hölgyeim és uraim, a kegyelmes úr megkért engem, hogy nyilatkozzam helyette. Az izgalmak túlságosan kimerítették.

Az ujságírók lázasan jegyeztek.

- Őexcellenciáját - folytatta Humprey - az emberrablók megkülönböztetett tisztelettel kezelték. Egy londonmelléki villába vitték, hogy hová, azt persze nem tudja, hiszen odamenet aludt, visszajövet pedig bekötötték a szemét. Elrablása, mint azt már tudják, éjfélután egy órakor történt. A támadók nyolcan voltak. A herceg, aki kitűnő sportember, négyet leütött közülük, a túlerő azonban végül is diadalmaskodott.

A herceg kinyitotta szemét, de ijedten becsukta rögtön. Félt, hogy a mennyezet rászakad. Az igazgató ismét megszólalt.

- Az emberrablók vezére óriási termetű, szakállas férfi volt és zsebeiben négy revolvert hordott. Ez a szörnyeteg közölte őexcellenciájával, hogy húszezer font ellenében hajlandó szabadonbocsátani. A herceg kissé gondolkodóba esett a dolgon. Természetesen nem az összeg nagysága döbbsentette meg, hiszen ilyen csekélységekben ő könnyen túteszi magát, de kissé erkölcstelennek tartotta, hogy ilyen gazembereknek pénzt adjon. Huszonnégyórát haladékot, illetve gondolkozási időt kért. Mikor látta, hogy a rendőrség nem jön segítségére, megunt a dolgot és kifizette a húszezer fontot. Ez az egész, uraim!

- Tesz a herceg külön feljelentést? - kérdezte az egyik ujságíró.

Az igazgató fölényesen legyintett.

- Ugyan kérem, csak nem fogja molesztálni hagyni magát ilyen jelentéktelen dolgok miatt?!

Az ujságírók búcsúztak. A fotografusok néhány képet készítettek, aztán mentek ők is. A herceg és az igazgató egyedül maradt.

- Sok szemtelen hazugságot hallottam már - kezdte a herceg, de az igazgató közbevágott.

- Hagyjuk, herceg! Jegyezze meg, hogy minden siker lelke a blöff.

VIII.

Aznap este történt. A herceg éppen befejezte öltözködését és szmokingja nyakkendőjét igazgatta a tükör előtt, amikor kopogtak az ajtaján.

- Lehet! - kiáltotta.

Feltünően szép, elegáns, feketehajú, huszonnyolc-harminc év körüli nő lépett be.

- Siet, herceg?

A herceg csodálkozva nézett rá.

- Nem, asszonyom. Vacsorához öltöztem, de ráérek.

- Nem fogom sokáig zavarni. Azt hiszem, egy-kettőre megértjük egymást. Most persze illene bemutatkoznom, de véleményem szerint a név nem sokat számít. Ha kedve tartja, szólítson Sylviának.

- Szép név...

- Ne dicsérje, nem a valódi nevem.

- Ahogy parancsolja. Nem is olyan szép név.

Az asszony mosolygott. Otthonosan benyúlt a herceg cigarettatárcájába, amely nyitva feküdt az asztalon. Rágyújtott.

- És most beszéljünk őszintén! - mondta.

A herceg is elmosolyodott.

- Ha ez magának örömet okoz! Tessék! Kezdje el!

- Nézze, herceg, én pár nap óta figyelem magát. Sok mindent láttam már életemben és praxisból beszélek, amikor azt mondom, hogy egy ember néha nem az, aminek látszik, vagy mondja magát.

- Mit akar ezzel mondani?

- Azt hiszem, érti! Én meg vagyok róla győződve, hogy maga nem herceg és nem gazdag ember.

- Hanem?

- Hanem körülbelül abban fárad, amiben én, meg a partnerem.

- Partnere is van?

- Természetesen. A neve, mondjuk, Harry.

- Förtelmes név.

- Kár, mert ez véletlenül a valódi neve.

- Szóval, miben fáradozik maga, meg a partnere, Harry?

- Amiben maga. Az ilyen szép, előkelő és új szállodában rendszerint gazdag, független emberek laknak. Soha jobb és bőségesebb zsákmány nem juthat egy ügyes besurranónak, mint ebben az esetben. Az ilyen orosz herceg fogások már elavultak kissé, de magánál, úgylátszik, bevált a dolog.

A herceg mosolygott. Nagyon mulattatta az előadás.

- Hát nézze, *herceg!* Minek harcoljunk mi egymás ellen, mikor egymás mellett is harcolhatunk. A fogás olyan gazdagnak ígérkezik, hogy nem járunk rosszul. Ne legyünk telhetetlenek.

- Szóval... úgy gondolja, hogy... dolgozzunk együtt?

- Igen. Bár bevallom, eleinte én is bedőltem magának, mert nagyon előkelően tud mozogni, de aztán Harry figyelmeztetett, hogy ha él is egy Galitin herceg, az most csak tányért mosogathat valahol. Mert Harry már évek óta szakmabeli és ismeri az összes utazgató hercegeket.

Maga engem nem tud félrevezetni. Jobban teszi, ha mellém, illetve mellénk áll. Jól jön ki így is, mert ezek az amerikai macskák úgy fölékszerezik magukat, hogy az ember elsápad, ha látja. Azonkívül...

- Azonkívül...

- Nos, azonkívül maga olyan jóképű férfi, mintha csakugyan herceg volna. Olyan előkelő is. A partnerem is... be kell vallanom, hogy Harry nem féltékeny természetű. Efelől nyugodt lehet.

A herceg felállt.

- Nézze, kedves, szép Sylvia, ami a Harry féltékenységét illeti, megmondom őszintén és ápertén: nem érdekel. Az amerikai macskák ékszere sem érdekel.

Az asszony is felugrott.

- Szóval... én sem érdeklek?!

A herceg tehetetlen mozdulatot tett.

- Foglalt a szívem! Ahogy a költő mondja.

- Ez marhaság! Ezt nem mondja semmiféle költő. Miért nem őszinte? Miért nem mondja meg, hogy egyedül akar dolgozni?

- Egyszerűen azért, mert nem akarok dolgozni. Sem egyedül, sem társasággal.

- Dehát miért?

- Azért, mert akármilyen fájdalmas az magának, be kell vallanom, hogy én valóban herceg vagyok. Nem álherceg, hanem igazi.

- Hagyjuk ezeket a maszlagokat, apuskám!

- De ne hagyjuk, anyuskám! Ha megengedi, talán be is bizonyítom. Így legalább befejezzük végre ezt az áldatlan vitát. Jó?

- Kíváncsi vagyok.

A herceg a szekrényhez lépett és kivett egy vaskazettát.

- Hát nézze csak! Itt van a kadettiskolai diplomám, itt van a frontigazolványom, aztán itt van a cári gárda oklevele, a londoni személyazonossági igazolványom, az útlevelem és végül három régi levél, amelyet a megboldogult cár őfelsége kegyeskedett nekem sajátkezűleg írni.

Az asszony rémülten nézte az irattárat.

- Hát... hát ez.. ez komoly? Én így tévedtem volna?

- Így.

- Bocsásson meg. Már látom, hogy nagy számárságot csináltam. Mit fog most tenni?

- Vacsorázni megyek.

- És... aztán?

- Aztán? Semmit. Maga, kedvesem azonban fogadjon el tőlem egy jó tanácsot. Pakkolja össze a holmiját, *de csakis a saját holmiját* és utazzon el, vagy menjen más szállodába, Harryval együtt. Ha ezt megteszi, akkor csak holnap számolok be az igazgatónak erről a beszélgetésről. Megértettük egymást?

- Meg. Köszönöm.

- Nincs mit.

A herceg az ajtóhoz lépett és kinyitotta. Sylvia aggódó pillantást vetett rá, aztán vállat vont és kisurrant a szobából.

*

Galitin hercegnek viharos és mozgalmas életében, sok nővel volt dolga. Általában szerették az asszonyok, mert szép volt, erős, kellemes társalgó és művelt ember. Megszokta hát a sikereket.

Éppen ezért ő maga sem értette, miért ül be olyan szívesen, a kicsi, félhomályos Clotilde cukrászdába és miért dobban meg a szíve minden nap, mikor Anne Robeson is megjelenik, odanyújtja neki keskeny, fehér és hűvös kezét és leül mellé, mindig mosolyogva és mindig jókedvűen.

Valami különös melegség szaladt a szíve tájára minden alkalommal, mikor meglátta Anne szőke fejét.

- Mi az ördög, csak nem vagyok szerelmes? - gondolta. - Szép volna, ha vén fejjel megbolondulnék!

Eszébe jutott, hogy a napokban Anne megkérdezte:

- Hány éves maga Dimitrij?

- Harmincnyolc.

- Én huszonnégy vagyok. Ez mindössze tizennégy év különbség.

És a herceg nagyon szerette volna tudni, van-e valami jelentősége ennek a kérdésnek?

*

Az ujságok három napig egyébről sem írtak, mint a herceg kalandjáról, amelynek problémáját olyan könnyed bőkezűséggel oldotta meg a dúsgazdag orosz főúr. A negyedik napon egy névjegyet tett a szobapincér a herceg elé.

- Ez az úr szeretné tiszteletét tenni őexcellenciádnál!

A herceg megnézte a névjegyet.

<p>JOE MONTGOMERY VÁLLALKOZÓ</p> <p>SAN FRANCISCO</p>

- Jöhet! - mondta.

Joe Montgomery belépett. Harminckörüli, magas, szőke fiatalember volt. Nagyon jólszabott ruhát viselt, balkeze kisujján hatalmas briliánsgyűrűt hordott és igen meggyőző, kellemes hangja volt.

- Nem haragszik herceg, a zavarásért? - kérdezte.
  - Nem haragszom, mert nem zavar! Foglaljon helyet! Miben állhatok szolgálatára?
  - Üzleti ügyben jöttem, uram.
  - Üzleti ügyben?!
  - Igen. Egy ajánlatot akarok önnek tenni.
  - Tessék!
  - Amint látja, itt vannak az igazoló irataim. Szükségesnek tartom, hogy átvizsgálja őket, mert arra szeretném megkérni, hogy társuljon velem egy igen nagyszabású üzlethez.
  - Társuljak? Én?
  - Kérem, tudom, hogy egy kicsit furcsán hangzik, de ma már más időket élünk, mint azelőtt. Véleményem szerint manapság igazán nem szégyen, ha egy arisztokrata üzletekkel foglalkozik.
  - De kérem, én...
  - Tudom! Ön nincs rászorulva. De uram, a pénz sosem túlsok és ha keresni lehet, bolondság visszautasítani. Megmondom önnek röviden, miről van szó. Hajózási vállalatot akarok alapítani.
  - Szép!
  - Gyönyörű! Óriási lehetőségek! A vállalat hajói egyelőre San-Francisco és Sanghai között közlekednének. Később persze kiterjeszkednék az Atlanti óceán felé is. Alakítunk egy részvénytársaságot és vásárolunk hat hajót.
  - Csak hatot? - mosolyodott el a herceg.
  - Jó, jó, tudom, mit akar mondani! Hat hajó valóban nem sok. Egyelőre azonban szerénynek kell lennünk.
  - Szóval mi az ön kívánsága?
  - Mint mondtam, alakítunk egy részvénytársaságot. Aláírunk fejenként százezer fontot. Ez önnek nem túlsok, nekem sem. Ha mi ennyivel kezdjük, a többi aláíró is kedvet kap és egy-kettőre együtt lesz a pénz.
- A herceg cigarettát vett elő és rágyújtott.
- Nagyon szép terv, Mr. Montgomery de bár nem szívesen teszem, fel kell önt világosítanom valamiről. Ami a pénzt illeti...
  - Tudom, mit akar mondani! Önnek van elég pénze. Itt azonban nemcsak erről van szó. Szép, nagystílusú munkáról, hírről, gyönyörű utazásokról és nagyszerű izgalmakról!
  - Nem, én nem erről akartam beszélni, hanem...
  - Persze, hogy nem erről! Tudom, miről! Arról, hogy ön most nem tud letenni százezer fontot, mert vagyona nem készpénzből áll.
  - Látja - bólintott a herceg - most van először igaza!
  - Nekem mindig igazam van. Szóval nem tudja letenni a pénzt Nem is kell. Van nekem elég pénzem. Nekem az ön neve a fontos. Ha azt a londoni tőzsdén meglátják, már dűl is a pénz.
  - Szép, szép, csakhoggy...

- Tudom, mit akar mondani!

A herceg ideges lett.

- Dehogy tudja!

- Dehogynem tudom. Ön azt gondolja, hogy az értékpapírjait el kell mozdítani a régi bankjaiból. Hát nem kell. Nekem az ön szava elég.

- Nem ezt akartam mondani...

- Persze, hogy nem! Azt, hogy ha ön nem járul azonnal hozzá a befektetéshez, akkor a várható haszon nem lesz közös. Legyen nyugodt. Felesbe fogunk dolgozni.

A herceg kimerült. Különben is látta, hogy itt ma nem juthat szóhoz. Aztán megvillant agyában, hogy eljött a lehetőség. Talán az egyetlen. Talán az utolsó. Ha nem is egészen becsületes ez a dolog, de hiszen ő nem téveszti meg ezt az embert! Ez téveszti meg önmagát. És hátha mégis jelent valamit a neve?

Vállat vont.

- Ahogy gondolja, Mr. Montgomery! Ha megelégszik az aláírással, tessék!

- Bravó! Tudtam, hogy meg fogom győzni! Én mindenkit meggyőzők! Tessék, itt a szerződés! Itt az aláírási ív! Itt van a felszólító körlevél a részvényjegyzésre! Már elkészítettem mindent előre. Jelszavam egy szó: Tempót Tempó! Tempó!

Elővette arany töltőtollát és a herceg kezébe nyomta. Az iratokat elébetergette.

A herceg még egy pillanatig habozott, de aztán egyszerre megjelent előtte Anne Robeson szőke feje és ez elgyengítette. Ha azt akarja, hogy ez a leány jelenthessen valamit az életében, akkor nem mehet vissza két hét múlva a fényes szállodából a fénytelen nyomorúságba. Nem egészen becsületes a dolog? Lehet. De megéri.

Aláírta az íveket.

VIII.

Londonban ilyenkor ősszel nagyon érdekes dolgokat sugdosnak a lehulló, cinóbersárga falevelek a szerelmesek fülébe...

Ezt a sajátságos helyrajzi és természettani tényt Dimitrij Nikolajevics Galitin herceg állapította meg három perccel azután, hogy a Baker-sétány egyik elhagyatott zúgában megcsókolta Anne Robesont.

Ha bűnügyről lenne szó, a bíróság minden kétségen kívül megállapítaná az előre megfontolt szándékot. Minthogy azonban a csókolózás minden inkább, mint bűn, szögezzük le egyszerűen és tárgyilagosan, hogy a herceg, a nők kedvence négy napon keresztül, izgatottan készült erre a csókra.

Neki magának is feltűnt ez a diákos félénkség és válogatott gorombaságokat vágott a saját fejéhez. Ez azonban nem segített a dolgon.

A negyedik napon aztán döntő lépésre szánta magát. Letette a teáscsészét a Clotilde cukrászda apró márványasztalára, fizetett és sétát ajánlott, a Baker-sétányon.

Anne Robeson beleegyezett és elindultak. Ha rossznyelvűek akarnánk lenni, feltehetnénk, hogy a szőke lány tudta, mi fog következni? A Baker-sétány ugyanis ősidők óta kizárólag a fentemlített célt szolgálja. Ezt a tényt azonban ne vegyük tekintetbe, sőt állapítsuk meg, hogy Anne-t a csók határozottan meglepte. Annyira meglepte, hogy csak a másodiknál értette meg, miről van szó?

Későn este, mikor már nagyon hűvös volt, elhatározták, hogy hazamennek. Nagyon boldogok voltak.

A herceg fütyürészett, mikor lefeküdt. Boldogságát csak egy apró kétely zavarta meg.

- Vajjon nem azért szeret, mert azt hiszi, hogy gazdag vagyok?...

*

Egy héttel a fenti esemény után a Victoria Tengerhajózási Társaság részvényeit bevezették a londoni tőzsdén.

A részvényjegyzés hirtelen történt és meglehetősen titokban. Csak a közvetlenül érdekelt felek tudták, hogy a társaság élén a dúsgazdag Galitin herceg áll. Az érdekelt felek órák alatt túljegyezték a részvényeket és mire a herceg, - akinek e pillanatban két font, három shilling és négy penny volt a zsebében - magához tért, a társaság már meg is alakult tizennyolc nagy részvényessel és ehhez mérten kétmillióháromszázezer font alaptőkével.

Joe Montgomery arca ragyogott, mikor a herceg társaságában elhagyta a közgyűlést.

- Na, mit mondtam, herceg?

- Mit mondott?

- Hogy hasfájás nélkül fogunk százezreket keresni.

- Még nem kerestünk.

- Várjon két napig. A tőzsde elintézi a többi. Hígyje el nekem, hogy Joe Montgomeryvel érdemes üzletet csinálni!

A herceg azonban nem akart alulmaradni.

- Igen - mondta - most már én is bízom a dologban. És ha esetleg szükség volna arra a száz-ezer fontra, amit jegyeztem...

- Tudom, mit akar mondani! Amint látja, nincs rá szükség. Semmi szükség rá, hogy megbolygassa a pénzt. Remélem, nem is lesz!

- Ahogy gondolja! - felelte a herceg és megtapogatta a zsebében két fontját, három shillingjét és négy pennyjét.

*

Ugyanaznap este Smith titkár így szólt Humprey igazgatóhoz, a Hotel Lion D'Or irodájában.

- Sokba kerül a hercegünk, direktor úr! Úgy osztogatja a borraivalókat, mint egy maharadzsza és nem hajlandó mást inni, mint a legdrágább francia pezsgőt.

- Hm! - mondta az igazgató.

- Azonkívül már veszített is a vonzóerejéből. A közönségnek új szenzáció kell. Talán egy elszegényedett maharadzsát...

- Elszegényedett maharadzsák nincsenek!

- Hát akkor valami mást. Akármit, de a herceg már idejét múlta.

- Igaza van. Holnap kirúgom!

- Mondjuk, holnapután, direktor úr. Akkor telik le a hatodik hete.

- Jó. És gondoskodják pótlásról!

- Meglesz, direktor úr!

*

- Én mondom önnek, kegyelmes uram, hogy ráfizetek. De még azt sem bánom. Összekötésben akarok maradni a vállalattal. Odaadom. Egye fene!

- Rendben van. Hol az a szerződés?

- Tessék.

- Tehát négy darab. Ide majd maga írja be a nevüket. Hatvan nap múlva fizetünk.

- Ön teljhatalmúlag rendelkezik, herceg?

- Igen.

- Akkor tessék aláírni. Köszönöm. Ilyen olcsón még nem adtam az árumat. Vizontlátásra.

A kis köpcös ember a szállodából egyenesen egy telefonfülkébe sietett. Mikor megkapta a számot, diadalmasan üvöltötte a kagylóba:

- Megvette mind a négyet. James, öregem, gazdag emberek vagyunk. Ez legalább nyolcvan-ezer font tiszta haszon... Már jövök is... Taxiba, persze. Hatvan nap múlva fizet... Hagyd csak! Jó pénz. A vállalat is gazdag, a herceg is... Légy nyugodt!

IX.

- Na, herceg, ha eddig nem is lettünk volna gazdag emberek, ma már azok vagyunk.

- Hogy-hogy?

- Azt mondja, hogyhogy? Hát ön nem olvas ujságot? A Victoria részvények ára duplájára emelkedett.

- Csakugyan nem olvastam ma lapot. Sok dolgom volt. Szóval duplájára?... Ezek szerint...

- Tudom, mit akar mondani! Ezek szerint mi fejenként százezer fontot kerestünk ma. Így is van. Ha véletlenül szüksége van pénzre, kölcsönt vehet a papírjaira.

A herceg megtörölte verejtékező homlokát.

- Igen... be kell vallanom, hogy véletlenül valóban kell egy kis pénz. Sürgős kötelezettségeim vannak...

- Itt vagyok én is. Egyébként ez csak a kezdet. Pénteken ismét nagy emelkedés lesz.

- Miért?

- Mert kijövünk a nagyágyúval. Közzéteesszük a lapokban, hogy ön áll a vállalat élén. Ezt tartogattam az *utolsó ütőkártyának*.

- Na, majd meglátjuk. Különben hol volt két napig?

Montgomery titokzatosan mosolygott.

- Azzal a kikötésünkkel éltem, hogy mi ketten minden bejelentés nélkül, teljhatalmúan bonyolíthatunk le üzleteket. Egy new-yorki ügynököm által négy hajót vásároltam.

- Négy hajót?

- Igen. Az egyiket Princ Dimitrij névre kereszteljük és az ön jelenlétében október közepén útnak indítjuk San Franciscóból Sanghaiba. De miért olyan sápadt, herceg?...

A herceg csakugyan nagyon sápadt volt. Reszkető kézzel gyújtott rá és csak nagysokára szólalt meg.

- Montgomery, végzetes hibát követtünk el, hogy nem beszéltük meg előre a dolgot.. Ugyanis megismerkedtem egy hajógyár ügynökével. Rendkívül olcsó hajói voltak és... tárgyalni kezdtünk... Én...

- Tudom, mit akar mondani!

- Tud egy fenét! Ne dühösítsen legalább! Én megvettem tőle négy hajót.

Most Montgomery sápadt el. Ijedtében dadogni kezdett.

- Me... me... megvette a ha... ha... hajókat?

A herceg diadalmasan mosolygott.

- Na látja, nem tudta, hogy mit akartam mondani?

Montgomery erőtlenül csuklott össze.

- Most mi lesz?... - suttogta. - Hiszen ez jóval túlhaladja a vállalat vagyonát.

A herceg kétségbeesve nézett rá.

- Meg akartam lepni magát...

- Ez sikerült. Úgy meglepődtem, hogy még most is ráz a hideg.

A hercegnek most váratlan ötlete támadt.

- Mondja Montgomery, a lapok írnak az ilyen vásárlásokról?

- Hogyne. Első kézből kapják a híreket.

- És a tőzsdén ezt figyelemmel kísérik?

- Persze!

A herceg nyugodtan dőlt hátra a székén.

- Akkor maga hülye, kedves barátom! Hülye. És nem üzletember!

- Miért?

- Azt mindjárt meglátja!

Odaintett egy ujságost.

- Kérek valami esti lapot!

Mikor megkapta, izgatottan lapozta fel. Elmosolyodott.

- Idenézzen! - mondta.

Montgomery remegő kézzel vette át a lapot és olvasni kezdett.

„A Victoria Hajózási Vállalat halmoz.

A délutáni lapok megírták, hogy az újonnan alakult Victoria H. V. négy hajót vásárolt. Lapzárta előtt pár perccel új hír futott be hozzánk. A Victoria H. V. nem négy, hanem nyolc hajóval indítja meg üzemét. Biztos, hogy a tőzsdén soha nem látott hossz lesz a Victoria-részvényekben.”

Montgomery letette a lapot.

- Nos? - kérdezte a herceg.

- Önnek igaza van. Hülye vagyok!

*

Másnap délelőtt Galitin herceg és Joe Montgomery százhatvanezer fontot könyvelhetett el fejénként, mint a még meg nem indult vállalat első nyereségét. Együtt mentek át a Hotel Lion D'Or hallján, hogy a herceg lakosztályában megbeszéljék a további teendőket. A lift előtt Humprey igazgató lépett hozzájuk.

- Bocsánat, herceg, szeretnék pár szót beszélni önnel!

- Menjen előre Montgomery! Rögtön jövök.

Követte az igazgatót az irodába.

- Herceg - kezdte Humprey, - közölnöm kell önnel, hogy az ön által végrehajtott reklám-kampány, hogy úgy mondjam, kifutotta magát. Nem áll módomban igénybevenni további szolgáltatásait és felkérem, adja át a lakosztályát.

A herceg elnézően mosolygott.

- Adjam át?

- Igen.

- Mikor?

- Még ma.

- És ha nem tenném?

Az igazgató felhúzta a szemöldökét.

- Ha nem tenné? Hogy értsem ezt?

- Ha például azt mondanám, hogy már nagyon megszoktam. Hogy igazán rendes kis szobák. Nem akarok újakkal kísérletezni!

- Akkor kénytelen lennék erélyesebb eszközökhöz nyúlni!

A herceg megrázta a fejét.

- Nem, az erőszakot nem szeretem!

- Tehát kiköltözik?

- Szó sincs róla.

- Hanem?

- Hanem van egy ötletem! Mibe kerül ez a lakosztály?

- Hat font naponta.

- Na, ez igazán nem sok! Tudja mit, kifizetem egy hónapra előre!

Tárcájába nyúlt és kiszámolt száznyolcvan fontot.

Humphrey kimeredt szemmel nézett a pénzre.

- Nem értem! - motyogta.

- Ez azért van, mert nem olvas ujságot, barátom! - felelte a herceg és Montgomery után sietett.

X.

- Az ott a herceg!

A Hotel Lion D'Or vendégei összesúgtak. Mindenki ámulva nézte a magas, szélesvállú, őszülőhajú férfit, aki miatt a londoni tőzsdén napok óta tombolt a hossz.

A herceg mellett egy nagyon szép szőke leány ment. A járásában és a mosolygásában volt valami különös. Mintha nem volna ébren.

És csakugyan Anne Robeson úgy érezte, hogy álmodik. Nem, ez nem is lehet igaz! Csak az álmokban történhetett meg, hogy valami ennyire sikerüljön.

Igen. Most itt ül a fényes étteremben a mesebeli herceg mellett, aki szerelmesen néz rá. A francia pezsgő megbizsergeti vérére és ő tudja, hogy ez az élete legboldogabb pillanata.

- Anne - mondja a herceg - szeret maga engem?

- Szeretem! - mondja egyszerűen és őszintén.

- És... ne haragudjék a kérdésért!... akkor is szeretne, ha nem volnék olyan gazdag, amilyen vagyok?

A leány alig észrevehetően elmosolyodik.

- Akkor is szeretném, Dimitrij. Higyje el!

- Köszönöm. Maga boldoggá tesz!

Egy pillanatra elhallgat.

- Valamikor régen azt vártam minden nőtől, hogy ha szeret, hát valami csodát tegyen értem. Mondja, drága, kicsi Anne, tudna maga értem csodát tenni?

Anne szemében valami különös meleg fény csillog.

- Azt hiszem, Dimitrij, tudnék.

- Például?

- Magam sem tudom. *Talán, ha szegény volna, mindent elkövetnék, hogy gazdag legyen.* Dehát azt, sajnos nem tehetem, mert maga gazdag ember. Dimitrij.

A herceg elgondolkozva bólogat.

- Igen, drágám, nagyon gazdag vagyok.

*

A matrózzenekar a régi cári himnuszt játszotta San-Francisco kikötőjében. A herceg ott állt levett kalappal és egy csepp könny csillogott szemében. Húsz év óta nem sírt, de most nem szégyelte ezeket a könnyeket. Ott állt szálfegyenesen Anne mellett, aki görcsösen kapaszkodott a karjába.

A herceg hallgatta a lány orosz melódiákat és nézte a hatalmas hajót, amelynek oldalán ott díszelgett az új név: „Princ Dimitrij”.

A hajó utasai a korlát mellett álltak és kendőket lobogtattak. A nagy gőzös lassan távolodott a parttól, aztán a gőzsziréna felsivített, a tengerjáró már messze járt, elérte az Arany Kaput és ment teljes gőzzel: Irány Sanghai!

A herceg, Anne és Montgomery együtt jöttek vissza a kikötőből. A Wewerley Place-on álló szállodában szálltak meg.

- Gyönyörű ez a hotel, Dimitrij! - mondta Anne.

A herceg bólintott.

- Rendben van, drágám! Megveszem magának!

Anne-nak elhomályosodott a szeme. Igen, ilyen szavakra várt mindig, mikor az ábrándjait kergette. Igen, ez már az igazi álomherceg. Az álmok hercege, akit...

Nagy meghatottságában lehajolt és megcsókolta a férfi kezét, aztán felment a szobájába, hogy átöltözzék.

Montgomery és a herceg leült a hallban. Italt rendeltek. A herceg az amerikai felé fordult.

- Joe - mondta - azt hiszem, itt az ideje, hogy egy vallomást tegyek önnek.

- Hallgatom, herceg!

- Ma már beszélhetünk erről, hiszen a vállalatunk remekül megy, senkit nem károsítottunk meg, sőt a legkisebb részvényesünk is megháromszorozta a vagyonát. Bevallom hát magának, hogy mikor engem felkeresett ajánlatával, minden pénzem öt font volt.

Montgomerynek leesett az álla az ámulattól.

- Ön komolyan beszél?

- A legkomolyabban. Ehhez a vállalathoz csakugyan csak a nevemet adtam és azt a tényt, hogy az emberek gazdagnak tartottak. A szállodának csak reklámja voltam. Fizetésért. Ezt meg is akartam mondani, de maga nem hagyott szóhoz jutni. Szerencsénk volt és minden sikerült, de tény, hogy az alaptőke, amivel indultunk, a maga százezer fontja volt...

Montgomery felhajtotta a gin-jét.

- Herceg, kezdte szemrehányó hangon.

- Jó, jó! - vágott közbe a herceg, tudom, mit akar mondani...

- Dehogyan tudja! - mondta Joe, - azt akarom mondani, hogy mától kezdve imádkozni fogunk mind a ketten. Nagy veszedelemtől szabadultunk.

- Hogy értsem ezt?

- Úgy, hogy én viszont a maga százezer fontjára számítottam, mert nekem sem volt egy vasam sem.

A herceg csuklani kezdett a hirtelen rémülettől.

*

A Victoria Hajózási Vállalat nagy tetszéssel fogadta elnökük, Galitin herceg ötletét.

Az ötlet abban állt, hogy a vállalat indítson egy hajót San-Franciscóból Honoluluba és ezen a hajón kizárólag nászutasok utazzanak.

Az ötlet, mint később kiderült, ötvennégyezer font nyereséget eredményezett a vállalatnak.

Két hét múlva öles plakátok hirdették Európa és Amerika összes nagyvárosában a Nászhajó indulását.

Az első jelentkező a herceg és Anne volt.

XI.

A Nászhajó elhagyta az Aranykaput. A herceg és felesége, két fekvőszéken hevert egymás mellett. Felettük hideg fénnel szikráztak a csillagok.

- Mire gondolsz, Dimitrij? - kérdezte Anne.

A herceg lassan feléje fordította a fejét.

- A gyermekkorom járt az eszemben. Volt egy dajkám, aki gyönyörű meséket mondott nekem mindig a Kaukázus zöldszakállú törpéiről, a kalmükök hőstetteiről és a Don folyó legendájáról. Azóta nem hallottam mesét.

Anne elmosolyodott.

- Akarja, hogy meséljek magának?

- Nagyon örülnék neki, hercegnő.

- Akkor hallgasson ide, herceg!... Élt egyszer egy fiatal leány, aki minden emancipáltsága és modernsége mellett, kétségbeesett erőlködéssel és elpusztíthatatlan hittel várt az álmok hercegére.

- Ez a leány aztán egyszer csakugyan találkozott az álomherceggel és akkor összeomlott benne a légvár, amit rajongó vágygal felépített. Összeomlott, mert a mesebeli herceg eljött ugyan, de szegényen és kopottan, talán éhesen is. Herceg volt ugyan, de nem mesebeli.

- A leány akkor elhatározta, hogy nem hagyja legyőzni magát. Elhatározta, hogy a szegény, kopott herceget álomherceggé varázsolja... Állásbajuttatta, elraboltatta, kiszabadította, gazdag hírét költötte...

A herceg felkönyökölt a nyugvőszéken és szerelemtől és hálától csillogó szemmel nézte az asszonyt.

- Ez a leány aztán - folytatta Anne, - elindította a herceget, mint egy lavinát. A lavina később már magától nőtt, erősödött és fejlődött. A leány pedig elérte a célját, mert az álomherceg eljött érte és elvitte...

A herceg lassan az asszony keze után nyúlt.

- Nincs vége a mesének drágám. Majd én folytatom. A herceg rájött a dologra, de akkor már késő volt. Szerette a leányt és tele volt már pénzzel. Akkor tudta meg, mikor egyszer megkérdezte a leánytól, tudna-e érte csodát tenni és a leány azt felelte: „igen, ha szegény volna gazdaggá tenném”.

- Ekkor a herceg elhatározta, hogy ha már nem sajátmagának köszönheti boldogulását, legalább megduplázza újkeletű vagyonát, a maga erejéből. Tőzsdemanővereket hajtott végre, titokban üzleteket kötött, kicsit kalandor is volt, mert rájött arra, *hogy minden siker lelke a blöff.*

Csend volt. A sötétben két cigaretta piros tüze parázslott. A Herceg végigsimította az asszony szőke haját.

- Anne! - kezdte halkán, remegő hangon, de Anne közbevágtott.

- Hagyd, drágám! Tudom, mit akarsz mondani!

És a Nászhajó gőzszirénája felsivített.

VÉGE.